Nr. 6. Warszawa, dnia 6 kwietnia 1920 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austryjackiego i z terenów b. okupacji austryjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 43 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-37.

Od Redakcji.

W myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Nr. 84) z d. 4 marca 1920 r. AO — 682/1, począwszy od kwietnia r. b. ulegnie zmianie dotychczasowa forma Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, tak pod względem treści, jak i sposobu redagowania. W szczególności obok dotychczasowego działu urzędowego będzie wprowadzony dział nieurzędowy.

W dziale urzędowym Dziennik Urzędowy da między innymi pełny zbiór okólników M. S. Wewn. oraz ważniejszych rozporządzeń i okólników innych Ministerstw i Urzędów o ile wkraczają w zakres administracji stosunków Wewnętrznych. Dotychczasowy dział ruchu służbowego podawać będzie także wiadomości o ruchu służbowym w obrębie władz administracyjnych I i II instancji.

Zadaniem działu nieurzędowego będzie głównie podawać wiadomości o działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz władz administracyjnych I i II instancji. Ponadto do działu tego wejdą: referaty i rozprawy z dziedziny prawa administracyjnego, judykatura i bibljografja prawa i administracji.

Pierwszy numer Dziennika Urzędowego ukaże się w połowie kwietnia r. b. Warunki prenumeraty oraz cena pojedyńczych numerów podane będą w tym numerze.

III.

843.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1919 r. w przedmiocie przysięgi służbowej urzędników Samorządu Gminnego.

Na zasadzie art. 76 Ustawy o Samorządzie Gminnym z d. 2 marca (19 lutego) 1864 r. (Dz. Pr. Królestwa Polskiego t. 61, str. 37) i art. 1 Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego z d. 27 listopada r. 1918 (Dz. Pr. Nr. 18, poz. 48), zarządzam dla obszaru b. zaboru rosyjskiego, co następuje:

§ 1.

Wójci gmin i sołtysi obowiązani są do złożenia przed objęciem urzędowania przysięgi służbowej w ręce Starosty według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogą„cemu na powierzonem mi stanowisku po„żytek Państwa Polskiego oraz dobro pu„bliczne mieć zawsze przed oczyma: Władzy „zwierzchniej Państwa Polskiego wierności „dochować; wszystkich obywateli kraju w rów„nem mając zachowaniu, przepisów prawa „strzedz pilnie, obowiązki swoje spełniać „gorliwie i sumiennie, rozkazy przełożonych „wykonywać dokładnie, tajemnicy urzędowej „dochować.

„Tak mi Panie Boże dopomóż“.

§ 2.

Wykonanie przysięgi odbywa się przez odczytanie roty przez osobę, składającą przysięgę, bądź powtarzanie jej za Starostą z zastosowaniem się przytem do obrządku wyznania, do którego osoba składająca przysięgę należy, a w szczególności:

a) osoby wyznania rzymsko-katolickiego składają przysięgę przed Krucyfiksem, przy wygłasza-

niu roty podnoszą dwa palce prawej ręki do góry, a po wygłoszeniu całują krzyż;

b) osoby wyznania ewangelicko reformowanego i ewangelicko-augsburgskiego składają przysięgę przed Krucyfiksem i przy wygłaszaniu roty podnoszą dwa palce prawej ręki do góry; Starosta winien przed zaprzysiężeniem upewnić się, że składający przysięgę jest konfirmowany, oraz wskazać na ważność i świętość tego aktu religijnego;

c) osoby wyznania mojżeszowego wygłaszają rotę przysięgi, mając głowę nakrytą i trzymając Torę w ręku lub kładąc na niej dwa palce.

Art. 3.

O dopełnieniu aktu przysięgi sporządzony będzie protokół, zawierający datę, imię i nazwisko składającej przysięgę, oznaczenie zajmowanego urzędu oraz dosłowny tekst roty przysięgi. Protokół ten ma podpisać osoba, składająca przysięgę oraz Starosta.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Warszawa, dnia 29 listopada 1919 r.

IV.

844.

Okólnik (665) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast w sprawie przejęcia przez gminy miejskie lub powiatowe związki komunalne od powiatowych Rad dobroczynności publicznej działu sanitarnego wraz z całym majątkiem.

Stosownie do art. 11 Dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego r. b. i art. 7 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej z d. 4 lutego 1919 r. (Dz. Praw Nr. 13, poz. 140 i 141) sprawy, dotyczące ochrony zdrowia publicznego, zakładania i utrzymywania szpitali i urządzeń sanitarnych, należą do własnego zakresu działania gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych, wobec czego upada podstawa do działania w tej dziedzinie Powiatowych Rad Dobroczynności Publicznej; zarządu i opieki nad szpitalami i zakładami sanitarnemi nie mogą nadal sprawować pomienione Rady, niezależnie od tego, czy istniały na zasadzie ustawy z r. 1870, czy powstały prowizorycznie za czasów okupacji.

Zgodnie z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zleca Panu wydać, o ile to się dotąd nie stało, zarządzenia co do przejęcia przez powiatowy związek komunalny, względnie przez gminę miejską od Powiatowych Rad Dobroczynności zarządu nad zakładami sanitarnemi (szpitalami powiatowemi, ambulatorjami i t. p.).

Przy przejęciu winny być sporządzone protokóły wraz ze spisem inwentarza, przyczem odpisy protokółów przejęcia i spisy inwentarza winny być przedłożone Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

Zaznacza się przytem, iż względem zakładów, które powstały z zapisów prywatnych, zarządy miejskie i powiatowe winny uszanować wolę zapisodawcy zarówno co do bezpośredniego zarządu zakładami, jak i co do ich przeznaczenia.

Warszawa, d. 4 października 1919 r. (SM.1877/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

845.

Okólnik (684) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie rejestracji Związków Zawodowych.

W myśl art. 4 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych Związkach Zawodowych (Dz. Praw Nr. 15, poz. 209) rejestracja Związków Zawodowych Robotników Rolnych podlega kompetencji Inspekcji Pracy.

Wobec tego na skutek życzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej poleca się Starostom:

1. Odsyłać do Inspektorów Pracy podania o rejestrację Związków Zawodowych Robotników Rolnych.

2. Odsyłać do Inspektorów Pracy zawiadomienia o powstawaniu nowych oddziałów Związków Zawodowych Robotników Rolnych, o ile takowe nadesłane zostaną do Starostw.

3. Przekazać Inspektorom Pracy wszelkie dokumenty i akta, dotyczące rejestrowania Związków Zawodowych Robotników Rolnych, znajdujące się w Urzędach Powiatowych.

Zaznacza się przytem, że *Starostwo winno być w posiadaniu wykazu wszystkich zalegalizowanych Związków Zawodowych na terenie powiatu* i w tym celu winno się zwrócić o dostarczenie koniecznych danych do Inspektorów Pracy. O wydanie tym ostatnim wskazań w tej mierze Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca się jednocześnie do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Warszawa, d. 16 października 1919 r. (AO.9339/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

846.

Okólnik (732) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie zwolnienia od poboru koni służby leśnej.

W sprawie zwolnienia od poboru koni, stanowiących prywatną własność funkcjonarjuszy zarządu lasów państwowych, wydało Ministerstwo Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych na skutek interwencji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych jako uzupełnienie art. II rozporządzenia w sprawie poboru koni („Monitor Polski“ Nr. 182 z dnia 14 sierpnia 1919 r.), następujące zarządzenie: *„Konie, będące prywatną własnością funkcjonarjuszy Zarządów lasów państwowych, mogą być zwolnione od poboru*, jeżeli w miejscu ich siedziby urzędowej niema etatowych, a Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zaświadczy w każdym wypadku, że konie, stanowiące prywatną własność danego funkcjonarjusza, są w miejsce etatowych trzymane“.

O tem zawiadamiam Pana z poleceniem ścisłego stosowania się.

Warszawa, d. 6 listopada 1919 r. (IW. 1419/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

847.

Okólnik (769) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie uzgodnienia stanu osobowego Starostw z budżetem i postępowania przy przedkładaniu wniosków o nominację urzędników.

Nawiązując do tutejszego *okólnika Nr. 733* z d. 7 listopada 1919 r. Nr. AB. 3932 w sprawie etatów Starostw w bieżącym okresie budżetowym, tudzież celem uzgodnienia stanu faktycznego personelu Starostw z etatem, ustalonym w budżecie, i uniknięcia odmowy wypłaty poborów funkcjonarjuszom Starostw ze strony Kas Skarbowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I. Etat Starostw przewiduje:

a) urzędników, mianowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (§ 1 budżetu);

b) urzędników nieetatowych i djetarjuszy, np.: maszynistki, telefonistki, gońców i woźnych lub innych funkcjonarjuszy, na których pobory znajdą Panowie pokrycie w punktach 1 i 2 § 2 budżetu, a których przyjmowanie, oddalanie i określanie wysokości poborów leży w kompetencji Starostów.

Innych funkcjonarjuszy na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odtąd być nie może.

II. O ile w danem Starostwie znajdowałoby się więcej urzędników, mianowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, aniżeli przewiduje budżet, względnie o ile w danej kategorji płac przydzielonych jest więcej urzędników, niż pozwala budżet, należy bezzwłocznie przedstawić Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wniosek o przeniesienie urzędników, spadłych z etatu odnośnego Starostwa.

Przedkładanie tego rodzaju wniosku jest zbędne, o ile pobory odnośnego urzędnika znajdują pokrycie w nieobsadzonym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych etacie wyższej kategorji płacy.

O ile zaś w danem Starostwie pełnią obowiązki funkcjonarjusze, nie posiadający nominacji z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i których pobory nie znajdują pokrycia w § 2 budżetu, lecz których Starostowie przyjęli w zamiarze pokrywania ich poborów z § 1 budżetu i przedstawienia po pewnym czasie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wniosków o ich nominacje, to

a) co do tych funkcjonarjuszy należy w ramach, przesłanych Starostom budżetów *przedstawić Ministerstwu Spraw Wewnętrznych bezzwłoczne wnioski o ich nominacje na urzędników.*

b) o ile w ramach budżetu niema pokrycia na etaty dla danych funkcjonarjuszy, należy funkcjonarjuszy tych bezzwłocznie zwolnić.

III. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie ma nic do nadmienienia przeciwko temu, aby Starostowie na wolne w danem Starostwie etaty z § 1 budżetu przedstawiali kandydatów na urzędników do nominacji Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, oczywiście po starannem zbadaniu ich kwalifikacji pod każdym względem.

Wniosek ten jednak musi być przedłożony Ministerstwu Spraw Wewnętrznych najpóźniej równocześnie z prowizorycznem zaangażowaniem kandydata na urzędnika, a nie dopiero, jak się to często zdarza, po kilku tygodniach, a nawet miesiącach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dokonywa nominacji w myśl art. 10 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych na 6-ciomiesięczny okres próbny: podwójny okres próbny raz przed przedstawieniem wniosku Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, drugi raz na podstawie tutejszego dekretu jest zupełnie zbędny, budżetowo niedopuszczalny i prowadzący do chaosu.

Natomiast będzie rzeczą starostów, w danym razie także już przed ukończeniem 6-cio-

miesięcznego okresu próbnego co do tych urzędników, którzy w okresie próby wykazali swą nieudolność, względnie co do których okazało się, że z jakichkolwiek powodów nie nadają się do państwowej służby administracyjnej, przedstawić Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wniosek o ich zwolnienie.

IV. Przy przedkładaniu wniosków o nominacje należy ściśle przestrzegać postanowień tutejszych okólników z dnia 16 stycznia 1919 r. Nr. 29844/II. 623, z d. 19 lutego 1919 r. Nr. 36635/II. 2490 i z d. 6 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 44, poz. 624), a w szczególności co do każdego kandydata przedstawiać wniosek *oddzielnem* sprawozdaniem, wniosek ten należycie umotywować, ściśle określić proponowaną kategorje płacy i dołączyć:

a) dokładnie wypełniony i potwierdzony wykaz stanu osobowego;

b) wierzytelne odpisy świadectw szkolnych i poprzedniej pracy;

c) lekarskie świadectwo zdrowia,

d) życiorys;

e) zebrane przez Starostów referencje od osób prywatnych lub instytucji o osobie kandydata.

Wnioski w sprawie nominacji kandydatów, względnie posunięcia urzędników do wyższej kategorji płacy winny oczywiście mieścić się w ramach budżetu na dany okres i bezwarunkowo jego granic nie przekraczać.

Wskazując na punkty a, b, c § 1 przytoczonego na wstępie okólnika Nr. 733, tudzież na § 1, 8, i 9 tutejszego okólnika z d. 24 lipca 1919 r. (Dz. Urzęd. M. S. W. Nr. 42, poz. 580), wyjaśnia się, że Ministerstwu Spraw Wewnętrznych winny być przedkładane wnioski, dotyczące nominacji tylko urzędników administracyjnych, którzy podlegają tutejszej kompetencji i personelu referenta aprowizacyjnego w granicach tutejszego okólnika z d. 20 lutego 1919 r. (Dz. Urzęd. M. S. W. Nr. 16, poz. 179).

Starostowie winni udzielać referentom, wymienionym w § 1 lit. c wspomnianego okólnika z d. 24 lipca 1919 r. (Dz. Urzęd. M. S. W. Nr. 42, poz. 580), pomocy pisarskiej w zrozumieniu § 8 tego okólnika *w ramach zorganizowanej kancelarji Starostwa*, a nie przez dodawanie im osobnych urzędników.

Jeżeliby zaś referenci ci dla załatwiania spraw swego resortu potrzebowali osobnych urzędników, wówczas należy zwrócić się z umotywowanym wnioskiem o wyjednanie koniecznego etatu do tego Ministerstwa, któremu podlega dany referent; temu też Ministerstwu należy przedkładać wnioski w sprawie nominacji urzędników na uzyskane w ten sposób etaty.

Odnośnie do zwiększonych ewentualnie potrzeb referatu aprowizacyjnego wskazuje się na ostatni ustęp wspomnianego wyżej okólnika z dnia 20 lutego 1919 r. (Dz. Urzęd. M. S. W. Nr. 15, poz. 179).

V. W końcu poleca się Starostom, aby funkcjonarjuszy, których wypadnie zwolnić w myśl punktu II b) niniejszego okólnika zapytywali uprzednio, czy proszą o przeznaczenie do innego Starostwa, względnie Województwa i w miarę oświadczenia wezwali ich do wniesienia na ręce Panów odnośnych podań. Podania te wraz z załącznikami, wymienionemi w punkcie IV od a) do e), należy przedłożyć każde z osobna Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, nadmieniając, jakie było zachowanie tych funkcjonarjuszy pod każdym względem, jakie czynności służbowe spełniali w tamtejszem Starostwie i jaką kategorję płacy należałoby, zdaniem Starosty, przyznać odnośnemu funkcjonarjuszowi.

Warszawa, d. 24 listopada 1919 r. (AP. 7940).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

848.

Okólnik (782) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie współdziałania ze Spółką Akcyjną Skupu i Sprzedaży Skór Surowych i Garbników w Warszawie.

Rozporządzeniem z dnia 16 kwietnia r. b. Nr. 10600/19 — 2036/IV Ministerstwo Przemysłu i Handlu powierzyło Spółce Akcyjnej Skupu i Sprzedaży Skór Surowych i Garbników wyłączny zakup podlegających zgodnie z dekretem z dnia 7 lutego 1919 r. sekwestrowi skór i garbników po cenach, zatwierdzonych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz dokonywania sprzedaży zakupionych skór surowych i garbników stosownie do repartycji, ustanowionej przez Oddział Skór Wydziału Surowców Wojennych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wszystkim Starostom okazywanie Spółce Akcyjnej Skupu i Sprzedaży Skór Surowych i Garbników, jak również jej agentom jaknajdalej idącej pomocy w zakresie wykonywanych przez Spółkę zleceń Rządu, w pierwszym zaś rzędzie przez *tępienie przemytniczego handlu skórami surowemi*, ich konfiskatę przez organa policyjne *oraz tropienie potajemnych garbarni.*

Prawną podstawą do wykonywania konfiskat skór z nielegalnego uboju i skór, przerabianych w potajemnych garbarniach, jest § 4 instrukcji do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.

Organizacja Spółki obejmuje całą b. Kongresówkę i polega na ustanowieniu w powiatach i miastach agentów, zaopatrzonych w stosowne upoważnienia, poświadczone przez Oddział Skór

Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Agenci ci są jedynymi uprawnionymi do skupu skór surowych i odbioru skonfiskowanych.

Celem uniknięcia nadużyć konfiskaty mogą być dokonywane nie inaczej, jak na podstawie protokółu, spisanego w trzech egzemplarzach, z których jeden pozostać powinien u przedstawiciela policji.

Dekret w przedmiocie sekwestru skór surowych i garbników i odnoszące się do tego przedmiotu przepisy wraz z cennikami będą przez Spółkę rozesłane wszystkim Starostom, od energicznego współdziałania których znajduje się w prostej zależności należyte wykonywanie przez Spółkę sekwestru.

Szczególniejszej opieki i baczenia wymagają sprawy rzeźni miejskiej, jako dostarczającej największy odsetek skór surowych, na co zwraca się uwagę Starostów.

Warszawa, d. 3 grudnia 1919 r. (JA. 259/6).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

849.

Okólnik (806) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie dozorów kościelnych.

Wobec tego, że w kilku wypadkach Wydziały Powiatowe orzekały w sprawach, dotyczących nadzoru nad zebraniami parafjalnemi i dozorami kościelnemi, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, co następuje:

Rozpatrywanie i rozstrzyganie rekursów przeciwko uchwałom zebrań parafjalnych i dozorów kościelnych oraz wogóle nadzór nad niemi nie należy do kompetencji ani Sejmiku, ani Wydziału Powiatowego, gdyż w art. 7 dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej z d. 4 lutego r. b. (Dz. Praw P. P. Nr. 13, poz. 141) spraw tych nie wymieniono, a art. 45 tegoż dekretu dotyczy *wyłącznie nadzoru nad samorządem gmin* wiejskich i miast, niewydzielonych z powiatowego związku komunalnego.

Władzą nadzorczą nad dozorami kościelnemi jest w I instancji Starosta, któremu przysługują w tej mierze prawa dawnego naczelnika powiatu, wymienione w instrukcji o budowie, restauracji i reperacji kościołów i innych zabudowań parafjalnych w parafjach rzymsko-katolickich *z dnia 15 (27) marca 1863 r. (Dz. Pr. Kr. Polsk. T. 61, str. 165).*

Władzą nadzorczą w II i ostatniej instancji (przy obecnej organizacji władz) jest Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, któremu w myśl art. 26 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1 z r. 1918, poz. 1) w zakresie nadzoru nad dozorami kościelnemi przysługują kompetencje b. rządu gubernjalnego i Komisji rządowej wyznań religijnych i oświecenia publicznego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza wreszcie, że bliższe szczegóły, dotyczące dozorów kościelnych, zebrane są w pracy ks. Karola Dembińskiego p. t. „Dozory kościelne", wydane w Warszawie 1901 r.

Warszawa, d. 10 grudnia 1919 r. (SP. 1618/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

850.

Okólnik (813) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządowych w Warszawie i Łodzi oraz Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie w sprawie karania przekroczeń rozporządzenia w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe.

Główna Komisja Rozdziału Drzewa przy Ministerstwie Robót Publicznych doniosła, że zdarzają się często wypadki niestosowania się właścicieli ziemskich do rozporządzeń i zarządzeń Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministerstwa Robót Publicznych, wydanych na podstawie ustawy z d. 28 lutego 1919 r. „w przedmiocie zaopatrywania ludności w drzewo budulcowe i opałowe" (Dz. P. P. P. Nr. 20, poz. 229) i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z d. 14 marca 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 63) oraz że niektórzy ze Starostów, mylnie interpretując ustawę, nie uważają się za kompetentnych do wdrażania dochodzenia karno-administracyjnego.

Wobec tego przypomina się Panom, że *w myśl art. 16 rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 marca 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 63) do karania* przekroczeń powyższego rozporządzenia wykonawczego *powołane są władze administracyjne I instancji, o ile czyn karygodny nie podlegałby ukaraniu według przepisów kodeksu karnego.*

Warszawa, d. 9 grudnia 1919 r. (AO. 10584/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

851.

Okólnik (816) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządu w Warszawie i Łodzi, Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie ojców i braci popisowych, zamieszkałych zagranicą.

Poniżej zamieszczony odpis okólnika Ministerstwa Spraw Wojskowych podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 12 grudnia 1919 r. (JW. 1250/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Przy obecnym poborze 5-ciu roczników, przy udzielaniu ulg z tytułu 61 art. T. U. o P. O. Sł. Wojsk., nie należy uznawać za żywicieli rodzin ojców i braci popisowych, którzy zamieszkują poza granicą Państwa Polskiego i wyjechali zagranicę przynajmniej na rok przed uchwaleniem ustawy Sejmowej z dnia 7 marca o poborze roczników 1896 — 1901.

Warszawa, d. 25 listopada 1919 r. (10236/IV.P.).

(—) *Tarczyński,*
pułkownik,
w z.
Szefa Sekcji Pobor. i Uzup.

852.

Okólnik (817) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie udzielenia Starostom ryczałtu do wyrachowania się na wydatki biurowe.

Poniżej zamieszczony odpis pisma Min. Spr. Wewn. podaje się do wiadomości i stosowania się.

Warszawa, d. 10 grudnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Do Starosty w Opatowie.

Na sprawozdanie z d. 9 października r. b. Nr. 1514 oznajmia się Staroście, że pismem z dnia 22 listopada r. b. Nr. 83327/22903, S. III, Ministerstwo Skarbu wyraziło swą zgodę *na udzielanie przez Kasy Powiatowe Starostom zaliczek do wysokości Mk. 100 (sto) do późniejszego wyliczenia się* i uzupełniania w miarę składania dowodów usprawiedliwiających.

Z zaliczki powyższej będzie mógł Starosta opłacać telegramy i przesyłki pocztowe bez przedkładania narazie Kasie Powiatowej dowodów usprawiedliwiających.

Warszawa, d. 10 grudnia 1919 r. (AB. 5287/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

853.

Okólnik (833) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów i Burmistrzów miast w sprawie postępowania przy egzekucji zaległych podatków.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wpłynęły zapytania ze strony niektórych związków komunalnych, na jakich przepisach prawnych opierać się ma *postępowanie przy egzekucji zaległych podatków.* Wobec braku w tej mierze ogólnych postanowień obowiązujących, któreby normowały tę sprawę odnośnie do związków komunalnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości Panów zasady na jakich odbywać się winno postępowanie egzekucyjne.

Przedewszystkiem rozróżniać należy podatki komunalne, pobierane w postaci dodatków do podatków państwowych i samodzielne podatki komunalne.

Zaległości, powstałe z tytułu poboru podatków pierwszego typu, ściągane być winny przez państwowe władze skarbowe z zastosowaniem przepisów egzekucyjnych, dotyczących odnośnych podatków państwowych.

W sprawie egzekucji samodzielnych podatków komunalnych należy się kierować następującemi wskazówkami:

Egzekucję zaległości podatkowych uważać należy za akt administracyjny, oparty na uchwalonych przez reprezentacje komunalne, statutach podatkowych. W akcie tym nie należy upatrywać cech karnych. W związku z powyższem, tego rodzaju zaległość podatkowa winna pociągać za sobą jedynie:

1) opłatę za zwłokę w uiszczeniu podatku, czyli tak zwane procenty zwłoki;

2) opłaty z tytułu kosztów egzekucyjnych, jako ekwiwalent za dodatkowe urzędowanie, które spowodowało zaleganie strony z uiszczeniem podatku.

Obie powyższe opłaty nie mają charakteru karnego. Uprawnienie do poboru tych opłat, jak

również i wysokość ich, winny być zawarte w formie osobnych przepisów w poszczególnych statutach podatkowych.

Przy opracowywaniu *nowych* statutów podatkowych należy mieć na uwadze, aby odnośne przepisy były w nich zamieszczone.

Co się tyczy egzekucji podatków, opartych na *obowiązujących* już statutach podatkowych, to należy kierować się odnośnemi przepisami, zawartemi w tych statutach. O ileby przepisów takich nie było, należałoby wyjednać dodatkowe uchwały reprezentacji komunalnych, określające wysokość wyżej wymienionych opłat: za zwłokę i egzekucyjnej.

Niezależnie od sprawy egzekucji zaległości podatkowych, traktować należy wykroczenia przeciwko przepisom podatkowym, a więc: za umyślne zatajanie przedmiotów opodatkowania lub dochodów, świadome podawanie fałszywych dat i t. p. Wykroczenia powyższe pociągać za sobą powinny kary, nakładane przez sądy ogólne z art. 138 Kod. Karnego.

Warszawa, d 20 grudnia 1919 r. (SF. 2259/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

854.

Okólnik (836) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządu m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz Komendanta Policji Państwowej w Lublinie w sprawie karania za nielegalne przechowywanie broni palnej i materjałów wybuchowych.

Wobec zapytań Starostów w sprawie karalności za nielegalne przechowywanie broni palnej i materjałów wybuchowych wyjaśniam, co następuje:

Winni nielegalnego przechowywania broni palnej i materjałów wybuchowych odpowiadają na zasadzie dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. (Dz. Praw Nr. 9, poz. 123 — 1919 r.), a więc w drodze administracyjnej. Jednakże, stosownie do brzmienia art. 6 tegoż dekretu, odpowiedzialność ta nie stosuje się w miejscowościach, ogłoszonych „za będące w stanie wyjątkowym“, w których winni przekroczeń, wskazanych powyżej, odpowiadają na zasadzie osobnego dekretu, a mianowicie dekretu z d. 11 stycznia 1919 r. (Dz. Praw Nr. 6, poz. 103), w drodze sądowej.

Wobec uchylenia przez Sejm dekretu o stanie wyjątkowym i zamiany go przez ustawę z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Praw Nr. 61, poz. 364) nasunęła się wątpliwość, czy dekret z d. 11 stycznia 1919 r. zachował moc obowiązującą.

W porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości wyjaśniam, co następuje:

Wobec tego, iż ustawa z d. 25 lipca 1919 r. zastąpiła dekret o stanie wyjątkowym i została wywołana temiż przyczynami, wprowadzenie zaś jej w życie pociąga za sobą analogiczne do wprowadzenia stanu wyjątkowego skutki, w miejscowościach więc, na które rozciąga się moc ustawy z d. 25 lipca 1919 r., winien mieć zastosowanie dekret z dnia 11 stycznia 1919 r., wobec czego sprawy winnych nielegalnego przechowywania broni palnej i materjałów wybuchowych w miejscowościach tych należy kierować na drogę sądową.

Warszawa, d. 24 grudnia 1919 r. (BP. 3834/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

855.

Okólnik (841) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządu w Warszawie i Łodzi oraz Naczelnika Policji Komunalnej w Lublinie w sprawie prowadzenia ksiąg meldunkowych przez Urzędy Gminne dla osób wojskowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych poleca Panu wydać odpowiednie zarządzenie, aby Urzędy gminne (Komisarjaty Policji) założyły na dzień 15 stycznia 1920 r. księgi meldunkowe dla wszystkich osób, które dotąd nie pełnią służby wojskowej, które jednakowoż na mocy „Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej“ są w ten lub inny sposób obowiązane do służby wojskowej, z tem, że prowadzenie ksiąg obowiązuje od 1 stycznia 1920 r.

Księgi te mają być prowadzone według roczników i zawierać następujące rubryki:

1) Nr. porządkowy;
2) imię i nazwisko;
3) stosunek do służby wojskowej;
4) adres i jego zmiany;
5) uwagi.

Po założeniu ksiąg meldunkowych wpisać należy narazie mężczyzn, urodzonych w latach 1896 — 1901, a mianowicie:

1) zwolnionych od służby wojskowej (niezdatnych);
2) tych, którzy otrzymali odroczenie;
3) powołanych, ale jeszcze nie wcielonych do szeregów.

Osoby, wciągnięte do ksiąg meldunkowych, będą obowiązane przy zmianie miejsca pobytu zawiadomić o tem Urząd tej gminy, którą opusz-

czą, a następnie po przybyciu do nowego miejsca pobytu zgłosić się w miejscowym Urzędzie gminnym (Komisarjacie Policji) celem wciągnięcia do księgi meldunkowej.

Obowiązek meldowania się osób, wciągniętych do ksiąg meldunkowych, zostanie w najbliższym czasie unormowany drogą osobnego rozporządzenia wykonawczego, które przewidywać będzie sankcję karną za niestosowanie się do powyższego obowiązku. Urzędy gminne (Komisarjaty Policji) prześlą do d. 25 stycznia 1920 r. Oficerowi Ewidencyjnemu wykaz osób, wciągniętych do księgi meldunkowej, oraz w dalszym ciągu co miesiąc przesyłać będą O. E. wykazy zmian jakie zaszły co do poszczególnych osób, wciągniętych do księgi meldunkowej.

Za wykonanie powyższego rozporządzenia w terminie wyżej oznaczonym czynię Pana osobiście odpowiedzialnym.

Warszawa, d. 30 grudnia 1919 r. (IW. 1873/4).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

856.

Okólnik (844) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komendantów Policji m. st. Warszawy i m. Lublina oraz Komisarza Rządu na m. Łódź w sprawie wydawania przez Starostwa polskich paszportów zagranicznych obywatelom cudzoziemskim.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych doszło, iż Starostwa w bardzo wielu wypadkach wydają paszporty zagraniczne polskie obywatelom państw obcych.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że Starostwa upoważnione są do wydawania paszportów polskich li tylko obywatelom Państwa Polskiego, cudzoziemców zaś należy skierowywać z prośbami o paszporty zagraniczne do przedstawicieli państw petentów, urzędujących w Rzeczypospolitej Polskiej (względnie w urzędach, takowe reprezentujących), przyczem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, iż dokumenty osobiste, stwierdzające przynależność państwową petenta (cudzoziemca) winny być przechowane w archiwum przedstawicielstwa danego państwa obcego, które paszport wystawia.

Warszawa, d. 31 grudnia 1919 r. (BP. 3797).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

857.

Okólnik (845) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie udzielania na posiedzeniu Sejmiku głosu osobom, do składu Sejmiku nie należącym.

Poniżej zamieszczony odpis pisma Min. Spr. Wewn. podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 27 grudnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Do Przewodniczącego Wydziału Powiatowego
w Chełmie.

W odpowiedzi na sprawozdanie Pana z dnia 11 grudnia r. b. Nr. 2138/S. O. w sprawie dopuszczania do głosu na posiedzeniach Sejmiku osób, do składu jego nie należących, Min. Spr. Wewn. wyjaśnia, że dekret o tymczasowej ordynacji powiatowej z d. 4 lutego r. b. (Dz. Pr. r. 1919, Nr. 13, poz. 141) przewiduje tylko jeden wypadek dopuszczania do głosu osób, nie będących członkami Sejmiku, mianowicie udzielania przez Przewodniczącego głosu urzędnikom urzędu powiatowego w sprawach resortu każdego z nich (art. 27 dekretu). Z powyższego należy wyprowadzić wniosek, że *wszystkie inne osoby, do składu Sejmiku nie należące, głosu zabierać na posiedzeniach Sejmiku nie mogą.*

O ile więc jakaś osoba pojedyńcza lub też organizacja chce wystąpić ze swym wnioskiem na Sejmiku, może to uczynić jedynie w drodze złożenia wniosku do Wydziału Powiatowego, który po rozpatrzeniu wniosku może go przedstawić Sejmikowi.

Warszawa, d. 27 grudnia 1919 r. (SP. 1982/9).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

858.

Okólnik (852) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządu na m. st. Warszawę i Łódź oraz Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie w sprawie poddania pod obowiązek świadczeń wojennych wszelkich przedmiotów ekwipunku wojskowego (wyjaśnienie okólnika Nr. 727).

Na skutek interwencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ministerstwo Spraw Wojskowych pismem z dnia 17 grudnia r. z. za Nr. 87315/2953 AP. zawiadomiło, że zasadniczo handel zadeklarowanemi przedmiotami nie jest zakazany. O ile grosista sprzeda zadeklarowany towar detaliście,

powinien ten ostatni wnieść do władzy administracyjnej I instancji dodatkową deklarację w myśl art. 8 rozporządzenia z dnia 1 listopada 1919 r. w sprawie składania deklaracji. Starosta ma prawo w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 727 ustalić w porozumieniu z Powiatową Komisją Świadczeń Wojennych, co z zadeklarowanych przedmiotów należy pozostawić na użytek ludności cywilnej. W danej chwili najbardziej chodzi o rekwizycję kożuchów i obuwia żołnierskiego.

Warszawa, d. 3 stycznia 1920 r. (JW. 1898/22).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

859.

Okólnik (853) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów, Komisarzy Rządu w Warszawie i Łodzi oraz Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie w sprawie udziału Starostów w dodatkowych Komisjach Przeglądowych.

Ministerstwo Spraw Wojskowych rozkazem L. 4137/II wydało rozporządzenie, aby w wypadkach, kiedy po ukończeniu poboru zachodzi potrzeba dodatkowego przeglądu aresztowanych i spóźnionych popisowych Powiatowe Komendy Uzupełnień wyznaczyły dla tych popisowych nową Komisję, która urzęduje w siedzibie P. K. U.

Na skutek powyższego polecam Panu, aby osobiście brał udział w czynnościach dodatkowych Komisji Przeglądowych, względnie delegował w swojem zastępstwie odpowiedniego urzędnika Starostwa.

Ponieważ Komisje Przęglądowe urzędują wyłącznie w siedzibie P. K. U., która obejmuje nieraz kilka powiatów, a co za tem idzie — odbywa przegląd popisowych z powiatów innych, fakt taki nie zwalnia Pana, ewentualnie Jego zastępcy, od brania udziału w czynnościach dodatkowych Komisji Przeglądowych.

Warszawa, d. 31 grudnia 1919 r. (JW. 1872/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

860.

Okólnik (856) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie kosztów przesiedlenia.

Na wypłatę kosztów przesiedlenia urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wstawiono do budżetu na bieżący okres sumę ryczałtową.

W związku z powyższem znosi się postanowienie, zawarte w punkcie 6 tutejszego okólnika z dnia 6 sierpnia 1919 r. Nr. AB. 4072/2, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 44, poz. 623. Postanowienie punktu 6 cytowanego powyżej okólnika otrzymuje treść następującą:

„6. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych sprawdza rachunek i przekazuje Staroście przez odnośną Kasę Powiatową sumę, przypadającą rachunkozdawcy tytułem zwrotu kosztów przeniesienia.

„Starosta z otrzymanej sumy potrąca przy wypłacie zaliczkę, oznaczoną w punkcie 2 okólnika i przekazuje ją do zwrotu tej Kasie Powiatowej, z której przeniesiony otrzymał zaliczkę“.

Dotychczasowy tekst punktu 6 cytowanego okólnika należy w urzędowych egzemplarzach Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przekreślić, nowy zaś tekst tego punktu odpisać i wkleić na miejsce dawnego.

Warszawa, d. 5 stycznia 1920 r. (AB. 5672/4).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Iszkowski.*

861.

Okólnik (858) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie poborów Kompanji Asystencyjnych Wojskowych przy ściąganiu kontyngensu zbożowego.

O ile w tamtejszym powiecie czynna jest kompanja asystencyjna przy ściąganiu kontyngensu zbożowego, zechce Starosta zaznajomić się z treścią rozkazu Ministerstwa Spraw Wojskowych w sprawie poborów tego rodzaju formacji wojskowych.

Warszawa, d. 8 stycznia 1920 r. (JA. 861/130).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

Pobory Kompanji Asystencyjnych Wojskowych przy ściąganiu kontyngensów zbożowych.

Według wyjaśnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do okólnika tegoż Ministerstwa Nr. JA. 236/1 z d. 2 października 1919 r. gminy zobowiązane są do dostarczania kompanjom asystencyjnym zupełnie bez wynagrodzenia pełnego wyżywienia i pomieszczenia.

Papierosy i mydło otrzymują komp. asyst. ze swych oddziałów.

Wyżywienie, kwatera oraz dodatki funkcyjne, a to dla oficerów w kwocie 10 mk., a dla szeregowców w kwocie 5 mk., płatne przez starostwo, należą się od dnia zgłoszenia się dotyczącego oddziału w starostwie włącznie do dnia zgłoszenia ukończenia w powiecie służby asystencyjnej.

Na obszarach, gdzie dotychczas obowiązuje waluta koronowa, ustalony został powyższy dodatek funkcyjny w kwocie 17 koron 50 hal., względnie 6 koron 75 halerzy.

Wobec powyższego, baony zapasowe wstrzymują na powyższy czas należytości strawnego (prócz należytości, przypadającej za mydło i papierosy w kwocie 5 + 15 fen. = 20 fen. dziennie), a kwoty, które w myśl rozkazu Min. Spr. Wojsk. Dep. I Nr. 11523 Mob. składane były jako depozyta w Komisji Kasowej swego baonu zapasowego, należy odprowadzić ostatecznie do swojej kasy z powołaniem się na niniejszy rozkaz.

Odnośnie do rozkazu z dnia 10 września 1919 r. D. N. 50824 N. (Dz. R. W. 92, poz. 3480) zauważa się, że oddziały asyst., użyte przy ściąganiu zboża kontyngensowego, nie mogą żądać od gmin specjalnie przez siebie oznaczonego wyżywienia, a należy im się dostatnie wyżywienie, zastosowane do zwyczajów miejscowych.

Warszawa, d. 17 grudnia 1919 r.

(D. G. 84489/2819 A. P.).

I Wice-Minister Spraw Wojskowych

(—) *Majewski*,

Gen.-Ppor.

862.

Okólnik (863) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast, wydzielonych z powiatu w sprawie delegatów od Sejmików Powiatowych przy Wydziale V.

Według art. 29 p. „d" Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 27 października 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 13 z 1918 r., poz. 28) wchodzi w skład stałej komisji przy D. O. G. także reprezentant ludności danego okręgu wojskowego.

Stosownie do postanowienia, zawartego w ostatnim ustępie powołanego wyżej artykułu Tymcz. Ust. o powszechnym obowiązku służby wojskowej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wojskowych stanowi, co następuje:

Ludność danego okręgu wojskowego reprezentować będą w wyżej wspomnianej komisji delegaci Sejmików Powiatowych (Rad Miejskich) tych powiatów, które wchodzą w skład odnośnego D. O. G.

W tym celu powinny Sejmiki Powiatowe (Rady Miejskie) wybrać *corocznie* z pośród swoich członków delegata do rzeczonej komisji i o dokonanym wyborze zawiadomić właściwe D. O. G.

Mandat członka Sejmiku (Rady Miejskiej), wybranego do komisji trwa jeden rok, który winien się pokrywać z rokiem kalendarzowym. Pierwszy zatem okres urzędowy skończy się z d. 31 grudnia 1920 r.

Czynności urzędowe, związane z wykonywaniem obowiązków w stałej komisji przy D. O. G., wykonywać będą delegaci poszczególnych powiatów *kolejno* w porządku oraz okresie czasu (kadencjach), który każdego roku oznaczy D. O. G. i zawiadomi o tem każdy Wydział Powiatowy, znajdujący się w obrębie podległego mu okręgu.

Jednocześnie zauważa się, że stosownie do pisma Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 7 listopada 1919 r. N. D. G. L. 70809/N. zostało wydane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych zarządzenie, na mocy którego odnośni delegaci Sejmików Powiatowych (Rad Miejskich) do komisji przy D. O. G. otrzymywać będą od właściwych kas D. O. G. na rachunek Ministerstwa Spraw Wojskowych djety dzienne łącznie z kosztami podróży w ilości Mk. 15 — 20, zależnie od stosunków lokalnych.

Wobec powyższego niniejszym uchyla się okólnik Nr. 661 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 4 października 1919 r. (N. S. F. 1948/1) w części od słów: „na opłacanie djet delegatowi komisji" do słów: „podwód dla członków komisji oraz".

Warszawa, d. 8 stycznia 1920 r. (SP. 1599/4).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Sienkiewicz.*

863.

Okólnik (868) Ministra Spraw Wewnętrznych do Komendy Głównej Policji Państwowej, Starostów, Komisarzy Rządu, Komendantów Policji Państwowej w Warszawie, Łodzi i Lublinie w sprawie kontroli urlopowanych szeregowców.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, podając poniższy odpis rozkazu Ministerstwa Spraw Wojskowych do wiadomości, zgodnie z życzeniem tegoż Ministerstwa, wyrażonem w piśmie z dnia 20 listopada 1919 r. L. dz. 11125/IV. P., poleca wszystkim organom Policji Państwowej współdziałać z władzami wojskowemi przy kontroli urlopowanych szeregowców, a w szczególności zwra-

cać uwagę na posiadanie przez wszystkich urlopowanych kart pobytu. W tym celu należy wejść w porozumienie z miejscowemi władzami wojskowemi (Komenda Placu, Oficer Placu, względnie Oficer Ewidencyjny, Dowództwo Żandarmerji Wojskowej) oraz wydać podległym sobie funkcjonarjuszom Policji Państwowej szczegółowe pouczenia.

Warszawa, d. 9 lutego 1920 r. (BP. 3729).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

Kontrola urlopowanych.

W celu dokładnego prowadzenia kontroli urlopowanych szeregowych wprowadza się następujące przepisy obowiązujące o meldowaniu się szeregowych na urlopie:

1. Urlopowany szeregowy po przybyciu do miejscowości, w której się znajdują Komendy Placu, względnie Oficerowie Placu, winien w ciągu 24 godzin od chwili przybycia zameldować się w Komendzie Placu, względnie u Oficera Placu i przedstawić im swoją kartę urlopową i dokument podróży.

2. Po przybyciu do miejscowości, w której niema Komendy Placu, względnie Oficera Placu, winien urlopowany szeregowy zameldować się w ciągu dwóch dni od chwili przybycia u Oficera Ewidencyjnego powiatu i przedstawić mu swoją kartę urlopową i dokument podróży.

3. Przed odjazdem z miejscowości, w której urlopowany przebywał, winien się on zameldować ponownie u tej władzy, u której się meldował po przyjeździe.

4. Przy meldowaniu się przybywających urlopowanych szeregowych (w myśl punktu 1 i 2) winna Komenda Placu (Oficer Placu, względnie Oficer Ewidencyjny) zatrzymać u siebie kartę urlopową urlopowanego, a wydać mu wzamian „kartę pobytu“ według podanego drugostronnie wzoru.

Przy meldowaniu się urlopowanych odjeżdżających szeregowych (w myśl punktu 3) winna Komenda Placu (Oficer Placu, względnie Oficer Ewidencyjny) zwrócić urlopowanemu kartę urlopową, odbierając jednocześnie kartę pobytu. Na karcie urlopowej winna Komenda Placu (Oficer Placu, względnie Oficer Ewidencyjny) zaznaczyć:

Komenda Placu w .... (Oficer Placu, względnie Oficer Ewidencyjny).

Meldował się po przyjeździe dnia ....
192..... r., godz. .... min. ....

Meldował się przed odjazdem dnia ....
192..... r. (podpis)

7. Jeżeli do dnia, w którym upływa termin urlopu, urlopowany szeregowy nie zgłosił swego odjazdu, winna Komenda Placu, względnie Oficer Placu lub Oficer Ewidencyjny przedsięwziąć kroki celem poszukiwania urlopowanego oraz przymuszenia go do natychmiastowego odjazdu do oddziału.

8. Niniejszy rozkaz wchodzi w życie z dniem 15 grudnia r. b.

Warszawa, d. 20 listopada 1919 r.

II Wice-Minister Spraw Wojskowych
(—) *K. Sosnowski,*
Jenerał-Pporucznik.

Załącznik do rozkazu M. S. Wojsk.
L. 11125/IV. P.

Komenda Placu w .... (Oficer Placu, względnie Ofic. Ewidencyjny) L. ....

KARTA POBYTU

....
(stopień wojskowy, nazwisko i imię)

z ....
(pułku, kompanji, oddziału, zakładu i t. d.)

otrzymał urlop do dnia .... 192..... r.

i ma prawo pobytu w .... do dnia .... 192..... r.

Przed odjazdem winien się ponownie zameldować.

.... dnia .... 192..... r.

Pieczęć urzędowa

(podpis)

864.

Okólnik (869) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów i Komendantów Policji na m. st. Warszawę i m. Lublin w sprawie ścisłego przestrzegania rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 25 listopada 1919 r., uzupełniającego rozporządzenie z d. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

W ostatnich czasach właściciele kinematografów coraz częściej popełniają nadużycia, dopuszczając wbrew art. 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach, do uczestniczenia młodzieży i dzieci na widowiskach obrazów świetlnych, zakwalifikowanych przez Wydział Prasowy Min. Spr. Wewn. jako dla młodzieży niedozwolone.

Wobec powyższego zwracam Panu szczególną uwagę na ogłoszone w Nr. 262 „Monitora Polskiego" rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, uzupełniające rozporządzenie z dnia 12 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach i polecam bezwzględne i ścisłe zastosowanie się do przepisów, w tem rozporządzeniu ustalonych.

Zechce Pan polecić funkcjonarjuszom Policji, ażeby wykonywali surowy nadzór nad kinematografami i przestrzegali, aby dzieci i młodzież do lat 17-tu nie uczęszczały na przedstawienia takich obrazów świetlnych, które nie zostały wyraźnie zakwalifikowane przez Wydział Prasowy Min. Spr. Wewn. jako dla młodzieży dozwolone. Obrazy, których legitymacje filmowe zaopatrzone zostały w Wydziale Prasowym M. S. W. pieczątką „Dla dzieci dozwolone", winny być jako takie obwieszczane przy wejściu do kinematografu. Policja winna przestrzegać, aby na afiszach, reklamujących widowiska świetlne, nie umieszczano napisu: „Tylko dla dorosłych", „Dla dzieci i młodzieży wzbronione" i t. p. oraz fotografji i zdjęć, przedstawiających sceny z filmów, dla młodzieży niedozwolonych.

W razie skonstatowania nadużycia lub ominięcia powyższych przepisów należy winnych pociągać do odpowiedzialności sądowej.

Warszawa, d 7 stycznia 1920 r. (BC. 4126).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

865.

Okólnik (870) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie wyjaśnienia, że podatek gruntowy może być pobierany i powyżej 150%.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, co następuje:

Stosownie do wyjaśnienia, udzielonego przez Ministra Skarbu (art. 7, punkt 1 dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych (Dz. Praw Nr. 14/1919 r., poz. 151), należy rozumieć w ten sposób, że obowiązkowy dodatek do zasadniczego podatku gruntowego państwowego nie może być mniejszy niż 150%; dopuszczalne natomiast jest zastosowanie wyższej skali pomienionego dodatku.

Warszawa, 10 stycznia 1920 r. (SF. 2569/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Sienkiewicz.*

866.

Okólnik (881) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów i Komendantów Policji w Warszawie, Lublinie i Łodzi w sprawie opłat stemplowych od podań o legalizację stowarzyszeń.

Wobec niedokładnego lub wręcz mylnego załatwiania poboru opłat stemplowych od podań, nadsyłanych w sprawie legalizacji stowarzyszeń Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, powołując się na swój okólnik Nr. 324 z dnia 30 maja 1919 r. zwraca ponownie uwagę Panów na art. 8, p. 4 dekretu, poz 145, z d. 7 lutego 1919 r., według którego wolne są od opłaty stemplowej tylko stowarzyszenia, mające za cel *wyłącznie* działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; wszystkie zaś inne zatem opłacają stemple stosownie do art. 11 i n. dekretu w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych, a więc opłacają takowe: związki zawodowe pracodawców, stowarzyszenia, mające na celu pośrednią czy bezpośrednią obronę materjalnych interesów swych członków, jako to: stowarzyszenia właścicieli nieruchomości, lokatorów, właścicieli restauracji i t. p., wszelkie kluby towarzyskie i polityczne, a mianowicie:

Mk. 4 od podania lub deklaracji dodatkowej i po 1 Mk. od każdego arkusza załączników (statutów, protukółów posiedzeń i t. p.).

Zwraca się uwagę, że opłacie podlegają i te

stowarzyszenia, które łączą cele, wymienione w art. 8, p. 4 dekretu z d. 7 lutego 1919 r., z celami obrony materjalnej.

Deklaracje dodatkowe podlegają opłacie w takiej samej wysokości co podania; dotyczy to również zaprotokółowanych ustnych zeznań stron.

Warszawa, 12 stycznia 1920 r. (PZ. 7403).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

867.

Okólnik (885) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie przejazdu popisowych kolejami żelaznemi.

Wskutek licznych zapytywań w sprawie przejazdu popisowych kolejami żelaznemi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Kolei Żelaznych wydaje następujące zarządzenia:

Przejazd popisowych kolejami od ich miejsca zamieszkania do siedzib Komisji Poborowych ma się odbywać na własny koszt popisowych, albowiem stawiennictwo przed Komisją Poborową jest niezaprzeczalnie powszechnym obowiązkiem obywateli względem Państwa.

Natomiast przejazdy popisowych, uznanych przez Komisję za zdatnych do służby wojskowej (rekrutów), winny być traktowane narówni z innemi przejazdami wojskowemi, t. j. na podstawie zasad i przepisów, do tych ostatnich stosowanych.

Podając do. wiadomości i stosowania się powyższe postanowienie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla równocześnie moc obowiązującą okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 664 z dnia 3 października 1919 r. — JW. 1317/2.

Warszawa, d. 16 stycznia 1920 r. (JW. 1663/6).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Iszkowski.*

868.

Okólnik (14) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie wstrzymania wydawnictw powiatowych dzienników urzędowych.

Na zasadzie sprawozdań, przedłożonych przez poszczególne Starostwa w kwestji wydawnictwa Gazety Urzędowej, tudzież opierając się na nadsyłanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych egzempiarzach Gazet Urzędowych, wydawanych dotychczas w niektórych powiatach, doszło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do przekonania, że wydawnictwa te w przeważnej ilości wypadków tak z uwagi na sposób redagowania, jak i na treść publikacji, w nich zamieszczanych, nie są w możności osiągnąć zamierzonego celu, t. j. poczytności i aktualności, a nadto zawierają one przeważnie przepisy i rozporządzenia, ogłoszone już przedtem w Dzienniku Ustaw, Monitorze lub Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Ponadto cyfrowe zestawienie kosztów wydawnictwa Gazety Urzędowej przez poszczególne powiaty wykazało w przeważnej ilości wypadków deficyt, pomijając już fakt, że wobec nieistnienia obowiązku wydawania Gazety Urzędowej przez Starostwa budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie przewiduje żadnych dotacji na ten cel.

Niemniej z chwilą uruchomienia Województw ustanie, wobec wydawania Wojewódzkiego Dziennika Urzędowego w myśl art. 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 90, p. 490), zupełnie potrzeba jakichkolwiek innych perjodycznych wydawnictw z ramienia władz rządowych w obrębie poszczególnych powiatów.

Z powyższych przeto względów poleca Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaprzestać z chwilą otrzymania niniejszego okólnika dalszego wydawania Gazety Urzędowej, o ile taką Starostwo dotychczas wydawało.

Natomiast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uznając za mozliwe konieczność posiadania przez władze powiatowego związku komunalnego własnego organu prasowego, nie widzi przeszkód, by Starosta przedstawił Sejmikowi tamtejszego powiatu do decyzji sprawę wydawania z ramienia Sejmiku, względnie Wydziału Powiatowego i z funduszów komunalnych Gazety Urzędowej, przyczem zauważa się jednak, że żadne dotacje na te cele ze strony rządu nie mogą być brane w rachubę. Dla odróżnienia od rządowych wydawnictw perjodycznych będzie musiała Gazeta ta zawierać w tytule wskazówkę, że jest Gazetą Wydziału, względnie Sejmiku Powiatowego.

Równocześnie podaje się szereg wskazówek odnośnie do sposobu, formy i treści takiego wydawnictwa, podyktowanych niedomaganiami, zauważonemi w wydawanych dotąd przez Starostwa gazetach oraz koniecznością nadania tym wydawnictwom wszędzie jednolitej formy.

1. Format gazety nie powinien przekraczać rozmiarów Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

2. Gazeta winna być wydawaną na papierze zwykłym z uwagi na wysokie ceny w chwili obecnej papieru lepszego gatunku.

3. W zasadzie Gazeta winna się ukazywać w miarę potrzeby, t. j. wtedy, kiedy, zdaniem Wydziału Powiatowego, będzie rzeczą konieczną opublikowanie w tej drodze uchwał Sejmiku, względnie zarządzeń Wydziału Powiatowego, a ewentualnie także i zarządzeń rządowych władz administracyjnych.
4. Z uwagi na znaczny koszt papieru i druku należy unikać przedrukowywania tekstów całych ustaw i rozporządzeń oraz okólników ministerjalnych, opublikowanych w Dzienniku Ustaw, Monitorze Polskim, Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie z chwilą uruchomienia Województw — w Dzienniku Wojewódzkim. Gazeta winna zawierać z reguły tylko zarządzenia i obwieszczenia, wychodzące z ramienia powiatowych władz i urzędów.
5. Ze względów oszczędnościowych należy drukować Gazetę czcionkami normalnej wielkości (garmontem lub burgosem), przyczem uważać należy, aby drukarnie nie zostawiały zbyt dużo wolnego miejsca pomiędzy tekstami, ani zbyt wielkich marginesów, oraz aby nie używały zbyt wielkich czcionek na tytuły rozporządzeń i obwieszczeń.
6. Tytuł gazety powinien brzmieć: *Gazeta Urzędowa Wydziału Powiatowego Powiatu* . . . . Ponad tytułem winien być umieszczony numer gazety, miejscowość oraz data. Poniżej tytułu należy umieścić uwagę, określającą w formie, zazwyczaj w podobnych wydawnictwach używanej, cenę prenumeraty roczną, półroczną i kwartalną oraz cenę pojedyńczego numeru, adres redakcji i administracji oraz jej godziny urzędowe, tudzież cenę ogłoszeń. Na wstępie należy podać treść numeru.

Wreszcie zauważa się, że obowiązujące przepisy nie przewidują przymusowej prenumeraty podobnych wydawnictw; dla tego też, pozostawiając zresztą Wydziałowi Powiatowemu swobodę propagowania takiego wydawnictwa wśród podwładnych mu urzędów oraz ludności powiatu, — ostrzega się, że wywieranie w tym kierunku przymusu jest prawnie nieuzasadnione i niedopuszczalne. Niemniej sposób redagowania takiego wydawnictwa oraz aktualność publikacji, w niem zawartych, będą niewątpliwie najskuteczniejszym środkiem reklamy.

Uwagi powyższe należy podać do wiadomości Wydziałowi Powiatowemu.

Warszawa, d. 21 stycznia 1920 r. (AO. 44/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

VI.

869.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w lutym 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Insp. Kontr. Rach. kat. VII Szmitta Edmunda — Insp. Kontr. Rach. kat. VI.
Lipińskiego Wacława — Referentem.
Lewickiego Jana — Pomocnikiem Referenta.
Żeromskiego Bolesława — Zastępcą Naczelnika Kancelarji.
Borowską Marję — Sekretarzem.
Chmielewską Helenę — Sekretarzem.

Zwolnieni ze służby na skutek podania:

Podsekretarz Stanu — Bek Józef.
Radca Ministerjalny — Szpindler Wiktor.
Radca Ministerjalny — Szarski Kazimierz.
Referent — Sidorowicz Władysław.
Pomocnik Referenta — Lewicki Jan.

Zwolniona ze służby w Ministerstwie:

Sekretarz — Pomazańska Halina.

Przeniesiony do Województwa Warszawskiego:

Sekretarz — Balwiński Hieronim.

VII.

OBWIESZCZENIA.

870.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1919 r. № P. Z. 1348 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 138 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. zawod. właścicieli zakład. restauracyjnych“ w pow. Grójeckim.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 listopada 1919 r. № P. Z. 4187 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 139 stowarzyszenie pod nazwą „Brzezińskie Tow. straży ogn. ochotniczej“ w Brzezinach.

871.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 listopada 1919 r. № P. Z. 5259 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 140 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Strzelecki“ z siedzibą w Warszawie.

872.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 27 listopada 1919 r. № P. Z. 5681 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 141 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Lokatorów m. st. Warszawy i okolic“.

873.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d 29 listopada 1919 r. № P. Z. 3761 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 142 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Kolejowców“ z siedzibą w Warszawie.

874.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 1919 r. № P. Z. 1986 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 143 stowarzyszenie pod nazwą Związek kapłański „Unitas“ w Lublinie.

875.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1919 r. № P. Z. 6436 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 144 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Pracy Narodowej“ w Warszawie.

876.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1919 r. № P. Z. 2618 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 147 stowarzyszenie pod nazwą „Instytut imienia Henryka Sienkiewicza“ w Warszawie.

877.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1919 r. № P. Z. 1958 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 148 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Bibljoteki Publicznej pow. Kolneńskiego“ w Kolnie.

878.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1919 r. № P. Z. 2737 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 149 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Lokatorów m. Koła“.

Drukiem P. Ambroziewicza i „Straży Kresowej“, Warszawa, Jasna Nr. 8.